

Herääminen

Mabel Collins

Mabel Collins

HERÄÄMINEN

2026

e-kirjat
www.teosofia.net

Englanninkielinen alkuteos:

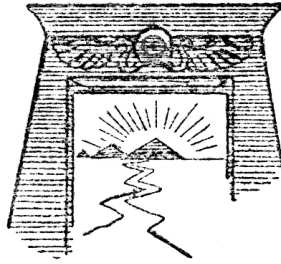
The Awakening (1885)

2. uudistettu painos (e-kirja, pdf)

Taitto ja kansi: Jukka I. Lindfors

Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi

ISBN 978-??????????????????

Johdanto

Seuraavan tutkielman tarkoituksena on tehdä ihmisjärjelle tajuttavaksi se mystinen tosiasia, jota kuvaa fyysisten aistien herääminen ja päivänkoiton ihme joka aamu. Unen hiljaisuuden jälkeen palaa fyysinen tietoisuus meihin takaisin elinvoiman vaikutuksesta ja ikuinen sädeloiste lähettää aina uskollisen, jokapäiväisen lähettilään meitä herättämään ja tuomaan valoa, jota tarvitsemme siinä maailmassa, johon sielumme lyhytaikaisen vapautensa jälkeen on palannut. Samalla tavalla sielun herätessä toiseen maailmaan antaa elinvoima tietoisuuden ja päivä nousee säteillen silmiemme eteen. Ihmiseltä vaaditaan ainoastaan, että hänessä asuu uuden elämän ja laajemman tietoisuuden kaipuu. Puhtaasti henkinen herääminen tapahtuu ihmiselle yhtä säännöllisesti kuin fyysinen päivänkoitto, jonka alkusyy se on. Ihminen tarvitsee ainoastaan kyvyn nähdä se. Kuten fyysisen elämän kaipuu antoi hänelle lapsena kyvyn nähdä fyysisen maailman valoa, niin henkisen elämän kaipuu herättää hänessä kyvyn nähdä sitä ikuista ihanuutta, josta vain ani harvat heikot säteet tunkeutuvat aineeseen ja estävät sitä vaipumasta olemattomuuteen. Niin kauan kuin ihminen elää tuon itsensä valitseman verhon takana, jota nimitämme aineeksi, tunkeutuvat nämä säteet alati sieluun. Ihmisellä on siihen synnynnäinen oikeus. Ihmistä ei voi erottaa elämänkeskuksesta, sillä hän on sen osa. Valossa hän elää ja hengittää, vaikka hän sulkisi silmänsä ja käärisi ympärilleen fyysisten himojen mustan vaipan. Ihmisen

täytyy kerran herätä, hän ei voi ikuisesti nukkua. Jokainen ihminen herää silloin tällöin osittain. Mutta niille, joiden tietoisuus yhä kasvaa, tulee fyysisestä aistielämästä lastenleikkiä. Päivännousu täällä maan päällä on usein ihana näky, ja aikaisella aamuhetkellä on oma merkityksensä. Ne, jotka ovat valveilla, tietävät sen. Ne taas, jotka ovat heränneet henkisemmille tasoille ja nähneet sen päivännousun, jonka ihmisen psyykinen silmä kykenee näkemään, saavuttavat ylevän varmuuden tilan, jota eivät enää järkytä ne vaihtelevat tunteet, joita kutsumme peloksi, epäilykseksi ja epätoivoksi ja jotka syntyvät vaipan tummasta varjosta ja häviävät sen kanssa. Salatieteilijän tehtävänä on herättää henki itsessään ja muissa. Siinä tarkoituksessa nämä tutkielmat on kirjoitettu. Se henki, joka on hereillä vain osittain, silloin tällöin liikutuksen ja innostuksen hetkinä, sairaana tai kuolemassa, näkee harvoin aamuruskon ihanuuden.

Maan päällä ainoastaan kehittynyt salatieteilijä tietää aamuhetken merkityksen, ja henkisissä piireissä kykenevät vain kehittyneet henget ammentamaan sen voimaa. Universaali elämä eletään keskipäivän paisteessa, ja tämän kykenee osittain herännyt psyykikko näkemään. Vähi-tellen hän kasvaa, äly laajenee, ja lopulta hän oppii astumaan täyteen elämään ja valoon.

Päivännousussa, uudenvuodenpäivänä 1906

Toimittajalta

Yli sadan vuoden takaisen suomennoksen kieliasua on uudistettu, mutta käännöstä ei ole tarkistettu alkuperäisestä englanninkielisestä tekstistä.

Herääminen-kirjasen I luvusta on otettu Mabel Collinsin *Valoa Tielle*-teoksen suomenkielisiin painoksiin johdannoksi kuvaus sen säikeiden alkuperästä.

Kalevalan päivänä 2026

I

Monta vuotta, kenties jo neljännesvuosisataa on kulunut siitä, kun onnistuin ensi kerran menemään ulos ruumiistani ja käsitin, että olin olemassa sen ulkopuolella. Se oli mielestäni suuri ihmetapahtuma, vaikka psyykkisesti pitemmälle kehittynyt ihminen pitää sitä alkeellisena ja yksinkertaisena tehtävänä. Olin useamman kuukauden ajan tuntikausia keskittänyt ajatukseni tiettyyn kohtaan tiedon saavuttamiseksi.

En aavistanut, että minun tarvitsisi mennä ulos ruumiistani saadakseni haluamaani tietoa – totuutta. Käsitin kyllä selvästi eron sivuseikkojen kokoamisen ja itse totuuden välillä, mutta arvelin, että jos onnistuisin ponnistuksissani, totuus tunkeutuisi ajatuksiini tai ilmenisi älyssäni. Sen sijaan erotettiin minut kokonaan pois ajatuksesta ja älystä, ja sieluni vietiin uuteen, outoon ympäristöön, jossa sitä ohjattiin kuten lasta. Vaikka kaikki oli tuntematonta, en pelännyt. Joku talutti minua kädestä, joku, johon luotin lapsen tavoin. Tämän olennon ulkomuotoa tai luonnetta kykenin arvostelemaan yhtä vähän kuin lapsi sitä, jonka hoitoon se on jätetty. Tiesin vain, että minua johdettiin vakaasti ja varmasti, enkä pelännyt, vaikka juhlalliselta tuntuikin. Sanottiin, että paikka, jossa olin, oli Oppimisen Sali. Ainakin minä olen käyttänyt sitä nimeä aina sen jälkeen, ja luulen myös muiden psyykkisesti kehittyneiden ihmisten kutsuvan sitä sillä nimellä. Se on lyhyesti selitettynä eräs paikka fyysistä maailmaa ympäröivässä eetterimaailmassa, jossa ruumiissa eläviä ihmissieluja

opetetaan. Se on tiedon ihmeellinen ja suurenmoinen varastohuone, jossa maailman tapahtumat saavat aivan erikoisen valaistuksen. Se on kuitenkin vielä aineen tasolla, itse aineellisen elämän kynnyksellä, ja siitä, mitä olen siellä nähnyt, päätelen, että muutamat niistä puhtaasti henkisistä olennoista, jotka siellä antavat opetusta, tulevat suunnattomista etäisyyksistä, eivätkä voi viipyä näin tiiviissä ilmapiirissä kuin hyvin lyhyen ajan.

Kun ensimmäisen kerran tulin sinne, en tiennyt, kuinka se tapahtui. Olin tietenkin viety sinne tiedottomassa tilassa. Myöhemmin vaadittiin, että löytäisin itse tien, ja usein se oli hyvin vaikeaa. Tällä ensimmäisellä kerralla tajusin vain, että olin siellä. Huone oli niin tavattoman suuri, että seinät näyttivät olevan jossakin hyvin kaukana ja katto niin korkealla, että se oli miltei näkymätön. Minut kuljetettiin huoneen poikki ja avattiin ovi, josta oppaani vei minut toiseen huoneeseen. Tämä oli verraten pieni tai ainakin äärellinen, niin että vapauduin äärettömään avaruuteen häviämisen tunteesta. Kykenin erottamaan seinät joka puolella. Huoneessa ei ollut mitään, ei pöytää, tuolia tai penkkiä. Olimme siinä kahden. Minua käskettiin nostamaan silmäni ja katsomaan tarkasti vastakkaiselle seinälle. Tein niin, ja huomasin, että se oli kattoon asti kirjailtu säteilevillä jalokivillä. Vaikutus oli huikea. Katselin sitä vavisten, ihmetellen ja ihas-tuneena. En koskaan ollut nähnyt tai aavistanut olevan mitään niin kaunista. Kivet eivät olleet hiomattomia, jollaisina luultavasti maallinen arkkitehti olisi ne liittänyt seinään, vaan taidokkaasti hiottuja, ja ne säteilevät häikäisevällä loistolla. Luulen, että valo, joka täytti huoneen, johtui niistä, sillä en ole koskaan huomannut tässä huoneessa muuta valonlähdettä. Silmäni eivät väsyneet tätä valoa katsellessani, niin kuin olisi käynyt, jos aineelliset esineet olisivat loistaneet yhtä häikäisevästi. Päinvastoin näköni vain vahveni. Silloin oppaani puhui minulle kosketellen silmiäni. En nähnyt enää jalokiviä seinällä vaan sanoja. Ja ylimpänä luki: ”Valoa Tielle.” Osasin lukea selvästi sen ja ne kaksi tai kolme mietelmää, jotka olivat sen alla. ”Paina ne mieleesi”, sanoi oppaani. ”Mene takaisin maailmaan, ja vie ne mukanasasi. Kirjoita ne muistiin. Kun palaat, osaat lukea niitä.” Hän teki liikkeen aivan kuin hyvästiksi, ja olin taas hämärässä huoneessani ajatuksiini keskittyneenä. Heti rauhoituttuani kirjoitin muistiin sanat,

jotka olin lukenut. En ymmärtänyt niitä – ne olivat minulle mysteeri. Koetin koko olemuksellani palauttaa mieleeni, mitä olin nähnyt, ja koetin käsittää, että olin todellakin saanut opetusta, jota olin niin kaivannut, ja että olin saavuttanut uuden kyvyn. Osasin nyt itsetietoisena nähdä ja liikkua erillään fyysisestä ruumiista.

Kun minulla oli seuraavan kerran tilaisuus keskittää ajatuksiani, olin jälleen Oppimisen Salissa tietämättä, miten olin joutunut sinne. Minut vietiin sisempään huoneeseen, jota sen jälkeen kutsuin ajatuksissani aina ”Valoa Tielle” -kappeliksi. Muutkin psyykkisesti kehittyneet ihmiset kutsuvat sitä tuolla nimellä ja tekivät niin luultavasti jo silloin, vaikka en siitä tiennyt. He tuntevat myös ne säteilevät jalokivet, jotka peittävät ihmeellisiä totuuksia, kunnes oppilaan silmä on valmistettu näkemään niitä sanoina.

Onnistuin tällä kertaa lukemaan ja painamaan mieleeni joitakin ajatelmia lisää, ja sen jälkeen minut lähetettiin taas maailmaan kirjoittamaan ne muistiin. Tätä jatkui, kunnes olin kirjoittanut muistiin ne säännöt ja mieltelemät, jotka ovat nyt tuttuja nimellä ”Valoa Tielle” kaikille salatieteen tutkijoille. Minut siirrettiin aina tajuttomassa tilassa Oppimisen Saliin, enkä tiennyt, miten jouduin sinne ja mitä vaikeuksia oli ollut matkalla. Mutta kun työ oli tehty ja olin saanut haluamaani tietoa, tilani oli aivan toinen. Minulla oli silloin kahdenlaista tehtävää: sulattaa tietoaani itse ja jakaa sitä muille. Katsellessani nyt taaksepäin minusta tuntuu kuin puolet elämästäni olisi kulunut, ennen kuin opin käyttämään hyväkseni näiden sääntöjen sisältöä. Ja vasta sitten kun sama opas, joka ensin näytti minulle jalokiviin kätkeytyvät sanat, saneli käsikirjoituksen *Kaukainen Huuto* -nimiseen kirjaan, minusta alkoi tuntua, että todella ymmärsin nuo sanat.

Pitkään aikaan – vuosikausiin – en kyennyt pääsemään tähän saliin. Näytti siltä, että nyt kun toivoni oli täyttynyt, rukoukseni tullut kuulluksi ja saatu tieto oli vielä sulamatta, ei ollut enää mitään syytä viedä minua sinne tajuttomassa tilassa. Ja itsetietoisesti en sinne löytänyt. Myöhemmin kerran suuren tuskan ja surun ahdistuksessa minua, opin suurella voimainponnistuksella löytämään tien. Huomasin seisovan suurien, kiveen hakattujen portaiden alapäässä. Ne johtivat vahvalle kaksoisovelle, joka

vei suunnattoman suureen rakennukseen. Olin ulkoilmassa, ja takana oli maisema, mutta en katsellut taakseni tai ylös. Tiesin olevani täällä kiivetäkseni portaita ylös ja mennäkseni ovesta sisälle. Tiesin myös, että portaat veivät Oppimisen Saliin. Mutta portaat olivat ylen jyrkät, eikä minulla tuntunut olevan voimia ensinkään. Kuitenkin onnistuin pääsemään ylös, sain ovet auki ja astuin Saliin. Tunnen muitakin, jotka ovat kavunneet näitä portaita ylös, työntäneet ovea ja toisinaan päässeet sisään, toisinaan epätoivoisina kaatuneet taaksepäin. Joskus taas heidän kuolemanporttien kautta kulkeneet ystävänsä ovat tulleet auttamaan vaikeuksien läpi. Sillä ne ihmissielut, jotka ovat jättäneet ruumiinsa eivätkä voi laskeutua kyllin syvälle aineeseen voidakseen nakuttaa spiritistien istuntopöydillä, voivat tulla tähän etterimaailman paikkaan, missä ihmiskunnan oppaat auttavat heitä tapaamaan rakkaitaan ja olemaan vuorostaan apuna heidän tiellään. Toisinaan on koko suuri sali täynnä ihmisiä, toiset hunnutettuja, niin ettei kukaan voi tuntea heitä, eivätkä he itsekään voi nähdä tai kuulla mitään. Minulle on selitetty, että he ovat totuuden palvelijoita, hartaita ihmishenkiä, jotka joko itse löytävät tien tänne tai tulevat tänne ystäviensä auttamina tiedottomassa tilassa. Heidän olonsa täällä on hartaan henkisen kaipuun seurausta. Heitä kokoontuu tänne kaikista maailman uskonnoista ja kirkkokunnista. Monessa tapauksessa heidän psyykkiset aistinsa ovat niin kehittymättömiä, etteivät he kuulisi tai näkisi mitään, vaikka huntu otettaisiin pois, mutta kuitenkin he nauttivat levosta ja kokoavat paljon voimaa tullessaan tekemisiin hyvän palveluksessa toimivien voimien kanssa. Koska tahansa, hartaan rukouksen tai syvän ajatusten keskittämisen aikana, voi huntu pudota, näkö ja kuulo herätä ja fyysisen elämän tuolla puolella oleva ihmeellinen todellisuus valjeta sielulle. Tosi uskonnollisella ja hartaalla ihmisellä on täten, niin tietämätön kuin hän tästä elämästä onkaan, suunnattomia etuja verrattuna agnostikkoon ja ateistiin jo pyhiinvaellusaikanakin.

Tämän salin, jota aion nyt kuvata, moni psyykkisesti kehittynyt ihminen on useasti yksityiskohtia myöten nähnyt, eikä voi olla puhettakaan siitä, että se olisi jonkun yksittäisen ihmisen ajatuksen tai mielikuvituksen tuote.

Salin yläpäässä on suuri alttari, jonka lähellä on Buddhan musta marmorikuva. Lattia näyttää olevan joka puolella marmorista, ja sillä liikkuu joukoittain ihmisiä, toiset hunnutettuja ja itsetiedottomia, toiset itsetietoisina täysin tajuten mitä tapahtuu. Toisinaan taas avautuu lattiaan suuri aukko, ulottuen alttarin portaista salin vastakkaiselle puolelle. Tämä aukko muuttaa muotoa sen syyn mukaan, joka sen aiheuttaa. Silloin tällöin siinä näkyy tasainen, hiljainen vedenkalvo. Se, joka kumartuu sen yli ja katselee sen syvyyteen, näkee siinä kuvia. Joskus se kohisee mustana virtana, ja taas toisinaan se vuotaa kukkien ja pensaiden reunustamana hiljaisena jokena. Viime päivinä (marraskuussa 1905) se on kuvastanut verivirtaa. Siitä nousee kuolleiden sieluja, ja heidän kulkiessaan ohi Kristus siunaa heitä alttarin portailta. Venäjän juutalaisvainojen aikana monet näkivät nämä samat ilmiöt, ja ne nähdään aina verilöylyjen seurauksena. Virran uomassa lainehtii verta veden asemasta, ja siitä nousevat tapettujen sielut, useat niistä aivan pieniä lapsia. Enkelijoukkoja ja puhtaita ihmisieluja kokoontuu antamaan mahdollisimman paljon apua, toisinaan johtaen niitä verilöylyjen läpi, toisinaan vieden ne kauas eetteritasoille Kristuksen siunattua heitä. Hän seisoo alttarin portailla valoa säteilevänä ja siunaa ojennetuin käsin ohikulkevia sieluja. Silloin tällöin hän nostaa jonkun luokseen, painaa hänet rintaansa vastaan ja hävittää siten kosketuksellaan marttyyrikauhujen muiston.

Tämän alttarin luona tapahtuu paljon merkillisiä ja ihmeellisiä asioita. Kaikki merkkitapahtumat elämän näyttämöllä heijastuvat tai pikemmin kertautuvat siellä korkeammalla tasolla siten, että ne psyykkisesti kehittyneet ihmiset, jotka eetterimaailmassa näkevät ja kuulevat, voivat käsittää niiden henkisen merkityksen. Historian näytelmä saa toisen selvyuden tältä näkökannalta katsottuna.

Samaan aikaan ilmennetään muuta saliin kuuluvissa sivuhuoneissa, jotka ympäröivät sitä kuten sivukappelit kirkkoa. Tämän johdosta tuntemani psyykkisesti kehittyneet ihmiset ovat tottuneet kutsumaan niitä kappeleiksi. Sitä kappelia, jonka seinille on kirjoitettu ”Valoa Tielle” -nimellä tunnetut säännöt ja mietelmät kaikkien sinne pyrkivien oppilaiden nähtäväksi, kutsutaan samalla nimellä. Lähinnä sitä on ”Jumalan äidin” kappeli,

jossa Neitsyt Maria auttaa levitetyin käsin niitä, jotka ovat tottuneet kääntymään hänen puoleensa apua saadakseen, ennen kuin he jatkavat matkaansa henkisen maailman äärettömiin avaruuksiin. Hänen mystisen kuvansa takaa tulvivat valonsäteet alas hämääseen kappeliin. Näihin sulkeutuvat ne sielut, jotka ovat tulleet hänen luoksensa apua pyytämään, ja leijailevat sitten vapautuneina avaruuksiin.

Enkelijoukot ja myös monet kuolemanporttien kautta kulkeneet ihmiset pitävät tehtävänänsä auttaa ihmissieluja kohoamaan henkiseen elämään. He eivät ota vastaan ainoastaan omia persoonallisia ystäviään rakkauden ja velvollisuuden vaatimuksia täyttäen – josta myöhemmin enemmän – vaan he kokoontuvat antamaan apua myös sotien ja verilöylyjen uhreille.

Lähinnä ”Jumalan äidin” kappelia on toinen, jolla tietääkseni ei ole nimeä ja jonka vain yksi ainoa psyykkisistä ystävästäni on nähnyt. Kun ensi kerran tulin tähän paikkaan, kaikki oli sumuista ja autiota, enkä ensiksi nähnyt mitään. Mutta vähitellen huomasin suuren aukon laidassa. Opettaja, joka minut oli tuonut tänne, käski minua katsomaan siihen.

Koska kaikki oli niin sumuista, kesti jonkun aikaa, ennen kuin pystyin erottamaan mitään selvästi. Lopulta huomasin, että alhaalla syvyydessä oli pimeä käytävä, jota pitkin kulki lakkaamatta kuormia kantavia miehiä ja naisia. Minulle kerrottiin, että ne olivat sellaisten ihmisten sieluja, jotka olivat kokonaan tietämättömiä omasta sielustaan tai elämästä haudan tuolla puolen. He joutuvat sinne samalla tavalla kuin syksyllä lehti putoaa puusta. Noita olentoja kulkee jatkuvasti ohi, toinen toisensa jälkeen, yksitellen, toisistaan tietämättä – ei koskaan pareittain tai ryhmissä. Tarkkailtuani heitä vähän aikaa kykenin jo katseellani seuraamaan heidän kulkuaan jonkun matkaa. Epäselvänä häämötti silmiini hahmo, joka seisoi heidän tiellään, ja tunsin sen Kristukseksi. Päästyään hänen kohdalleen muutamat huomasivat hänen läsnäolonsa ja heittivät kuormansa. Samassa he kohosivat hänen avullaan henkisempään tilaan. Useimmat kulkivat sokeasti hänen ohitseensa huomaamatta häntä lainkaan. Jatkaen pimeää polkuaan heidän kuitenkin onnistui jonkun matkan päässä viskata taakan hartioiltaan. Ihmisen erotessa maan päältä häneltä poistuu maallinen kuorma.

Salin suuri ulko-ovi, joka ensin on raskas avata, mutta näyttää sittemmin avautuvan itsestään, on alttarin vastaisella puolella. Kaikki kuvaamani kappelit ovat vasemmalla puolella, kun oven suusta katselee alttariin päin. Kappeleita on myös pitkin oikeaa seinää, mutta itse olen käynyt ainoastaan kahdessa niistä, jotka ovat lähinnä alttaria. Lähimpänä on tulikappeli. Siinä kestävät vapaaehtoista kidutusta ne, jotka tahtovat puhdistua. Sen vieressä on toinen, jossa tapahtuu mitä tärkeimpiä asioita. Kesellä on suuri pöytä, jonka ympärillä henget käyvät neuvotteluja. Tästä olen täysin vakuuttunut, sillä tunnen persoonallisesti useita psyykkisesti kehittyneitä ihmisiä – vielä eläviä ja maailmassa työskenteleviä – jotka ovat itsetietoisina olleet mukana. He voivat todistaa kertomukseni oikeaksi. Tänne kokoontuu toisinaan suuria henkiä, jotka ruumiillistuneina johtavat ja hallitsevat ihmiskuntaa, edistyneiden oppilaiden sieluja, jotka nöyrinä ja samalla luottavaisina istuutuvat heidän rinnalleen, ja vihdoin ihmissieluja, jotka ovat jättäneet maapallon ja oleskelevat kaukaisissa henkisissä piireissä, käsityskykymme ulkopuolella. Kaikki neuvottelut koskevat ihmiskunnan suurta kehitystyötä ja sen vapauttamista niistä harhapeitteistä, joiden alla se toimii. Tästä kappelista johtaa ovi ulos. Sen avautuessa näkyy ranta ja suuri järvi, jonka yli tulevat – kukin omassa veneessään – ne kokouksen jäsenet, jotka eivät ole ruumiillistuneita. Suuri salaisuus peittää tämän veden, joka on eetterimaailman takana ja joka erottaa sen puhtaasti henkisistä oloiloista. Siitä puhutaan vanhoissa uskonnoissa, jotka jakoivat tietoa lähdössä olevien sielujen opastukseksi. Myös vanhat egyptiläiset ja kreikkalaiset tunsivat sen, ja myös meidän aikamme usko sen olemassaoloon on yleistä villien kansojen keskuudessa. Kaikki tuntemani psyykkisesti kehittyneet ihmiset, jotka ovat astuneet eetterimaailman alimpien tasojen yli, ovat nähneet mainitun veden. Sen yli kulkeminen tuntuu olevan kokemus, joka on yhteydessä sen psyykkisen tapahtuman kanssa, jota kutsumme kuolemaksi. Ja luultavasti emme voi sitä täysin käsittää, ennen kuin olemme toisella puolella. Vasta silloin tämä maailma ilmenee oikeassa valossaan, vähäpätöisenä ja katoavaisena kuin kaarna valtameren pinnalla.

